Ч. 29 Пятниця 7 (19) лютого 1897. Рік VII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Бесіда пос. Барвіньского

виголошена підчас загальної розправи над буджетом в краевім соймі на засіданю дня 12 лютого 1897 р.

(Конець).

Заходить питанє, чи не було часу, чи не було нагоди, чи не було способу до уладженя наших межинародних відносин в краю. Літопись сего В. Сойму посьвідчить, що не від нині відчувано з обидвох сторін потребу залагодженя сеї справи, бо вже трийцять літ минуло, як із сторони руских послів за ініциятивою пок. Лаврівского війшло се питанє на порядок дневний. Вибрано анкету зложену з поважних людий з обидвох сторін і по довгих нарадах зложено все до архіву. Не бракло і пізнійше змагань в тім напрямі, однак по трийцяти роках стоїмо все ще перед справою неполагодженою. Часу було отже доволі, щоби рускій справі близше приглянути ся, еї перестудіювати і оцінити. Нагода насувала ся нераз відповідна до такого полагодженя, бо з одного і другого боку знаходили ся люди до того охочі і відповідні, що еї підносили і еї розвязаня домагали ся. Розходило би ся о способи, як за сю справу взяти ся, якби довести до еї рішеня.

Не хочу нікому закидати злої волі, однак здає ся менї, що не було і нема належного зрозуміня сеї справи. Руска справа декому видає ся такою дрібницею, як Бісмаркови видавалась ein Bisschen Herzegowina, що нею нема що собі голову сушити. Декому, що дивив ся скрізь вікно подільскої палати, видавала ся она не дальше сягаючою, як хиба по Збруч і Черемош. Ріжні можна почути погляди. Ба есть і такі полїтики, для котрих та справа видає ся новонародженою. Задля такого незрозуміня або непорозуміня не забирали ся і з сторони польскої суспільности як і з сторони правительства до основного еї розслїдженя і полагодженя, а у всіх змаганях в тім напрямі було богато бюрократизму а мало ширшого погляду. Здає ся, що у провідників польского народу і державних мужів затерли ся в памяти деякі давнїйші подїї, а тих що діють ся перед нашими очима, не хотять они ще приймати в рахубу і думають, що може відрочуванєм удасть ся ту справу полагодити. А вжеж се річ відома і признана, що Русь раньше від Польщі була могучою державою і виробила на ті часи значну культуру, що була заборолом Европи проти диких орд, як о тім навіть Владислав Локтик писав до Папи римского, що відтак завоєвана Литвою, зрушила еї і віднесла над нею побіду своєю культурою, замінивши в. князівство литовске в руску державу; що те в. князівство литовско-руске надало доперва великого значіня Польщі і зробило еї потужною державою европейскою, котру зложила до гробу хибна і короткозора політика. На тих развалинах заводили наші натхнені віщим духом поети свої плачі, як еврейскі пророки над ріками Вавилону, а не один з тих віщих поетів був натхнений духом степової України. А тимчасом наша Русь галицка наче завмерла зовсїм в новім орґанізмі державнім і перед шістьдесяти роками лунало тут голосно Finis Rusi! Однак се не була смерть, се був лиш тяжкий сон по гірких злиднях, які вона перебула. Збудив галицку Русь з того тяжкого просоня той, котрого тлїнні останки провожали перед чотирма роками тисячі народу на Личаківске кладбище — Маркіян Шашкевич. Факту заперечити годі — руский нарід жиє і есть! Признаю, що нині вже ніхто розумний з таким запереченєм не поважить ся виступити, що з тим фактом числить ся і его признає польска суспільність і правительство краєве і центральне. Однак на жаль есть ще досить таких полїтиків, котрим здаєть ся, що досить того, коли будуть Русинів толерувати, а не можуть освоїти ся з тою гадкою, що треба Русинам подати всї засоби до повного самостійного розвою культурного, що зміцненє самостійного орґанізму руского лежить не тілько в інтересї краю, але й в інтересї держави, що зміцненє национальної сьвідомости есть найлїпшим обезпеченєм проти всяких антинародних і антисуспільних змагань. Нинї коли гроза суспільного заколоту і розладу що раз голоснїйше стукає ся до наших хат вікнами і стріхою, крайна пора подумати о полагодженю рускої справи в цїлім еї обсягу. Чим довше проволїкає ся еї рішенє, чим з тїснїйшого погляду еї оцїнює ся, тим більша виходить з того шкода — не так для руского народу, бо він вже промовчати ся не дасть нікому, але шкода для краю і для держави. Тим то кіньчу словами caveant consules, ne quid respublica detrimenti capiat!

---

24)

Послїдний з Могіканів.

(Повість Джемса Фенімора Купера).

(Дальше)

Могікан підійшов до порубаного трупа, обернув его і знайшов на нїм знаки, котрими значили ся члени „шести народів“, котрі так страшенно шкодили свому власному народови, доки воювали в спілцї з Анґлїйцями. Тогди копнув він ногою огидне тїло так рівнодушно, як би то була якась зьвіряча падлина.

— Лиш найвисша мудрість і всемогучість повинна би змітати людий цїлими масами зі сьвіта, — додав він — бо лиш та перше може знати чи того потреба, а хто-ж, як не лиш та послїдна може знову наповнити сьвіт новими сотворінями? У мене то гріхом убивати другого серпюка, доки ще не спожило ся першого; розуміє ся, що инакше дїло, коли має ся перед собою правдивих борців, тогди вже така їх доля, щоби гинули з рушницею або томагаком в руцї.

— „Ов!“ — крикнув Ункас в сїй хвили і випростувавшись дивив ся десь далеко в одно місце!

— Що там, хлопче? — спитав Соколине Око. — Дай то Боже, щоби то був який Француз, що за пізно вибрав ся сюди на рабунок. Нехай би „убийниця“ спробовала своєї штуки.

Ункас не відповів нїчого, лиш побіг і за кілька хвиль станув коло якогось корчика тернини і з тріумфуючою міною підніс куссень зеленого вельона Кори.

В одній хвили станули всї другі коло него.

— Моя донька! — відозвав ся Менро живо та з великим горем. — Верніть менї мою доньку!

— Ункас постарає ся о то! — почула ся коротка але рішуча відповідь.

Нещастний батько притиснув до уст той кусник вельона і став заглядати в недалекі корчі, як би мав надію або побоював ся, чи не знайде там Кори.

— Тут нема трупів — відозвав ся Гевард охриплим і від зворушеня майже завмираючим голосом. — Люта різня, видко, оминула се місце.

— То річ ясна, як то небо понад нами — відозвав ся на то Соколине Око — але або они, або ті, що їх вхопили, ішли сюди. Правду кажеш, Ункасе, „чорний волос“ був тут і втїкав як сполошена серна в ліс; та й хтоби стояв і чекав підчас такої різнї, коли-б міг втїкати! Шукаймо борзенько за їх слїдами, бо для очий Індиянина, як мені видить ся, навіть і колїбри лишають слїди у воздусї.

Ледви що він вимовив отсе послїдне слово, як вже Ункас, що пильно шукав в корчах і по земли, відозвав ся край лїса і дав своїм приятелям знати, що щось знайшов. Коли прийшли до него, побачили, що на низькій галузцї якоїсь бучини повівав другий кінчик вельона.

— Не говіть так! — сказав Соколине Око, здержуючи Геварда, що нетерпеливо біг наперед, люфою своєї довгої рушницї — тепер вже знаємо, що робити, лиш не треба затирати так красний слїд. Поспіх може нам наробити труду на кілька годин. Але то вже певна річ, що маємо дівчата.

— Нехай Вам Бог заплатить, честний чоловіче! — сказав на то зворушений батько. — Куди-ж они втекли і де мої дїти?

Куди они взяли ся, то зависить від обставин. Коли дівчата самі, то блудять десь колесом по лїсї і повинні би бути десь не конче далеко звідси; але коли попали ся в руки Гуронам, або якимсь другим француским Індиянам, то они в сїй хвили мабуть вже на границї Канади. Але то нїчого — додав він борзо, коли побачив, як старому чоловікови лице зі страху потягнуло ся — тут маємо один конець тропи, а другий знайдемо, хоч би й на сто миль звідси.

— „Ов!“ — крикнув Чінґачґук, показуючи з очевидною відразою на якесь місце в траві.

— От і слїд якогось чоловіка! — Сказав Гевард дивлячись за ними. — Їх взяли в неволю.

— То лїпше, як би мали блукати ся по лїсї і згинули з голоду! Я би дав о заклад сто бобрових кож з тількож камінців, що ми вислїдимо їх вівам, заки мїсяць змінить ся.

Ункас тепер майже аж на землю поклав ся, щоби лїпше придивити ся слїдам мокасінів, відтак встав і сказав:

— „Хитрий лис“.

— А то-ж по чім Ви пізнали? Прецї один мокасін як другий, так що....

— Один мокасін як другий! Так само можете сказати, що одна нога як друга, а ми

Сойм краєвий.

На засїданю з дня 12 с. м. вела ся дальша дебата над законом дороговим. При §. 36 поставила комисия поправку, що Рада повітова може невикуплені пїші престациї замінити на возові у відношеню як два днї пїші до одного возового. Внесене се підпирали пос. Меруновичь, Окуневский і Абрагамович. Ухвалено з додатком комисиї. Сею ухвалою реституовано постанову, котру відкинено на попереднім засїданю.

При §. 43 о вимірі престаций з 30 більших міст, завела ся ширша дискусия. Пос. Дворский ставив внесене, щоби громадам сим признати з фонду повітового 5 процент запомоги, а комисия предкладала лиш 3 процент. Пос. Абрагамович поставив посередне внесене — 4 процент і так ухвалено. Наконець ухвалено цїлий закон.

При дебатї над справозданем в Банку краєвім зазначив пос. Вуйцїк, що суть шпекулянти, котрі позичають в банку, а відтак розпозичають дальше на лихву селянам, а товариства задаткові пильнують міст, а селянам не дають кредиту. Пос. Дїдушицкий Кл. жалував ся на то, що банк не підпирає достаточно кредиту рільничого. Внесене комисиї остаточно ухвалено.

На піднесене годівлї худоби ухвалено Видїлови краєвому 4000 зр. кредиту, а на покрите коштів комисий лїценционуючих 2500 зр. одноразової запомоги.

Ухвалено 20 нових округів санїтарних, а межи ними в повітах: Золочів, Старе місто, Стрий, Надвірна, Перемишляни, Бережани, Городок, Нисько, Чесанів і Мостиска, а на кошти подорожи лїкарів окружних і запомоги повітів 25.000 зр.

В справі продажи соли ухвалено: Видїл краєвий має зорґанізувати в цїлім краю продаж соли для худоби і посередництва в доставі каініту і завести з правительством переговори, щоби сіль до вареня була лїпша, чистїйша і мала лїпшу вагу. Видїл має також розслїдити причину, задля котрої зменшає ся консумция каініту та виєднати у правительства такі пільги в коштах перевозу, щоби сей навіз був загально приступний для рільників. Радї повітовій в Городенцї позволено затягнути позичку 18.000 зр. на будову дороги з Незвиск до Обертина.

На будову інтернатів для кандидатів учительских ухвалено вставити до буджету на 1898 р. таку суму, на яку позволять відносини фінансові.

Новинки.

Львів дня 18-го лютого 1897.

— Іменованя. II. Президент Мінїстрів іменував повітового комісаря Володим. Децикевича віцесекретарем мінїстеряльним в мінїстерстві справ внутрішних. — II. Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував катихита женьскої школи в Коломиї о. Йос. Порембу дїйстним катихитом при школї реальній в Тернополи. — Львівский ц. к. висший суд краєвий іменував судових практикантів Стан. Бялого і Казим. Кшановского судовими авскультантами.

— 25-лїтний ювилей. Дня 5-го марта с. р. буде обходити о. Корн. Мандичевский, парох в Надвірній, 25-лїтний ювилей свого урядованя яко маршалок ради повітової. То незвичайний і може одинокий в краю случай такого ювилею і тому надвірняньска рада повітова хотячи почтити свого довголїтного і ревного маршалка, ухвалила одноголосно установити з фондів повітових стипендию для одного ученика низшої школи рільничої родом з Надвірнянщини. Крім того ухвалила рада повітова зложити в згаданім дни ювилатови сердечні благожеланя і подяку за працю і труди положені в так довгім часї для добра повіта.

— В поворотї з Бразилії приїхали вчера до Львова відпоручники Видїлу краєвого о. Іван Волянський і др. І. Семирадский.

— Тягненє льосів. При тягненю льосів кредитових земских з р. 1880 припала головна виграна 45.000 зр. на серию 732 ч. 20, а друга виграна 2.000 зр. на серию 3439 ч. 90. — При тягненю угорских льосів Jo sziv припала головна виграна 10.000 зр. серії 2358 ч. 94.

— Товариство виробів дешевої одежи. Львівскі кравцї задумали основати „Перше товариство для виробу дешевої одежи у Львові", а то по причинї, щоби могли побороти конкуренцию виробів віденьских. Настоятелї цехів кравецких видали вже відозву до всїх львівских кравцїв з зазивом до загального приступленя до згаданого товариства.

— Самоубийство. Вчера рано повісив ся у Львові при ул. Курковій Вяч. Дембіцкий, 16-лїтний син машиніста друкарского. Причина самоубийства незвістна. — Касиер видїлу повітового в Величцї, Лагуна, приїхав до Подгуржа, а звідтам пішов піхотою під Косоцицї і там вистрілом з револьвера відобрав собі житє. Самоубийник був нежонатий і мав шістьдесять кілька лїт. Причина самоубийства незвістна.

— Огонь. Оногди вибух огонь в Чорткові в ринку і знищив 5 будинків. Се вже четвертий раз горів Чортків в послїдних шістьох тиждних.

— Камінний вугіль і то богаті поклади єго відкрито в місцевости Лихвин горішний, в тарнівскім повітї. В тій самій місцевости мають бути і поклади ропи.

— З Варшави доносять, що там з менажериї Ґрайля вихопили ся оногди два льви з клїтки. Поки їх половлено, напували в менажериї страшний переполох, серед котрого потерпіло богато осіб ушкодженя на тїлї.

— Виправа до Індиї. Віденьска академія наук вислала до Індиї кількох лїкарів для точних розслїдів джуми. На кошти виправи призначила академія 60.000 зр. Провід виправи обійме голосний лїкар професор Вайхсельбавм. Поміж членами тої виправи находить ся кількох знатних віденьских лїкарів і значне число хірургів. Товариство лїкарів дало виправі відповідну інструкцию і припорученя з цїлим рядом питань, на котрі лїкарі беручі участь в виправі мають відповісти. — Так само висилає і російске правительство наукову виправу для розслїдженя джуми до Індиї.

— Чи боятн ся джуми? Наслїдник славного париского лїкаря Пастира др. Ру заявив перед француским президентом Фором, що розвій джуми в Індиї треба головно приписати нечистотї. Бацїль джуми є найслабший з усїх звістних бацїлїв і гине в звичайнім фенїлю. Коли би джума случайно загостила до цивілізованих країв, то нема чого єї боятн ся. Джума не мала би тут придатної почви до свого розвою і можна би було єї вже в початках знищити. Що сей погляд оправданий, видко найлїпше з того, що в Бомбаю і в тих місцевостях, де лютить ся тепер джума, стають єї жертвою майже виключно Азияти звістні з своєї нечистоти; з Европейцїв умерло ледве кількох.

— Також „фабрикант". Полїция в Кракові викрила сими днями фабрику „правдивого" коняку

преці знаємо, що бувають довгі і короткі, широкі і вузкі, такі, що в них пальцї нагнені до поля і такі, що в них нагнені до середини.

По тім схилив ся і полїшук до слїдів та сказав:

— Правду кажеш, молодче; то слїди, котрі ми вже нераз видїли. Той злодюга мусить пити, скоро лиш де знайде нагоду до того, а пяний Индиянин знає ставити пальцї ширше, як то Індиянин може звичайно зробити. Та й довгота і ширина така сама, або може неправда, Чінґачґуку?

Могікан притакнув, кивнувши головою і сказав спокійно:

— Маґва.

— Отже дїло так стоїть: через отсе місце ішли Маґва і „чорний волос".

— А Алїсия не ішла? — спитав Гевард неспокійно.

— Ще не було по ній ніякого знаку — відповів полїшук, котрий перешукував уважно всї корчі і землю. — А отсе що? Таки дїйстно пискливий інструмент сьпівака! — додав він схиляючись по камертон. — Чуєш, Ункасе, тепер треба нам дивити ся за єго слїдами. Ти знаєш: черевик такий великий, щоби міг двигати чоловіка на шість стіп і два цалї довгого.

— Отже він остав ся їм вірним і не лишив бідних дївчат самих! — відозвав ся Гевард. — То бодай мають якогось приятеля при собі.

— Та мають — сказав на то Соколине Око рівнодушно — може їм тепер псальми сьпівати! Або хиба уміє убити зьвірину, щоби їх голод заспокоїти? Може знає знайти дорогу по мосї на деревах? Або підрізати горло Гуронови? Коли того не уміє, то перша лїпша мухоловка, яка де підлетить до них, лїпша від него. А ти що побачив, Ункасе?

— А ось, якийсь слїд, але не Алїсиї лиш тої чорноволосої дївчини, а такий маленький, дуже маленький, як на таку особу. Сьпівак закрив би єго своєю пятою.

— Коли вже є слїди, — відозвав ся нетерпеливий Гевард — то ідїм дальше. Серед таких обставин мусить тому, що дістав ся в неволю, кожда хвиля здавати ся вічностию.

— Та-ж і найбистрійший олень не завсїгди відбіжить найдальше - сказав на то Соколине Око. — Певно, що знаємо, що сюди ішли нужденник Гурон, Давид і „чорний волос", але де тота з білявими кучерами і синими очима? Чи не має приятеля, що ніхто за нею не допитує ся?

— Не має приятеля! А хиба-ж ми не на то трудимо ся, щоби єї відшукати? Що до мене, то не спічну, доки єї не відшукаю.

— Ідїм же дальше! — пригадував полїшук, — мусимо насамперед єї слїд відшукати. Ункасе, дивись добре на листє, що лежить на земли, а твій тато буде по земли шукати.

— А для мене нема ніякої роботи? — спитав Гевард.

— Для Вас! — розсьміяв ся Соколине Око. — Розумію ся, що єсть: ідїть поза нами і дивіть ся, щоби-сте слїдів не затолочували.

Уйшли лиш невеликий кусень дороги, коли Індияни пристанули і почали щось з собою живо розмавляти, а при тім споглядали то на землю, то з очевидним вдоволенєм на себе.

— Знайшли малу ніжку! — відозвав ся Соколине Око і побіг чим скорше до них. — От, дивіть ся — і знову конї з тим дивним ходом! Тепер вже все так ясне, як північна зьвізда о півночи! Тут стояли конї, а онтуди дорога до Канади.

В сїй хвили показав Ункас якусь сьвітячу річ, що знайшов був між листєм, а Гевард розпізнав, що то медайльоник, який Алїсия любила носити на шиї. Він вхопив чим скорше за ту дорогоцїнну річ, аж нараз она випала єму з руки і єго приятелї, хоч і як шукали в листю, не могли єї віднайти, коли тимчасом медайльоник спочив потайком у Геварда на самім серци, що в нїм сильно било ся.

— Ну, то вже знак, що старість не радість — сказав полїшук гнївливо сам до себе, коли вже ще шукаючи випортав в листю — бо мої очи вже слабнуть.

— Та лишіть тото — відозвав ся Гевард. — Дорога далека — лїпше, коли не будемо ставати.

— Молода кров а горяча кров, то, кажуть, все одно. Ми не па вивірки вибрали ся, а треба нам буде неодин день, неодну ніч волочити ся по лїсах, навіть там де рідко коли хто заблукав ся. Ніякий Індиянин не пускає ся в такий похід не сївши при своїй ватрї на нараду і не покуривши люльки, а у мене, хоч я білий, значить сей звичай богато, бо він мудрий і дуже розважний. То-ж і ми вернїм та розложім собі ватру на руїнах форту а завтра досьвіта будемо мати більше сили і возьмемо ся до трудної роботи, як мужі, а не як баби цокотухи або як нерозважні хлопцї.

Соколине Око сказав то з такою рішучостию, що Гевард зміркував, що тут не вдїє нічого ніяка спротива.

Менро'ґо взяла ся знову глубока апатия, яка була прийшла на него від часу єго послїдного нещастя, а з котрої вирвало єго було на якийсь час лиш нове, превелике зворушенє. Отже молодий мужчина, хоч' не хоч', взяв старого вояка попід руку і пішов за Соколиним Оком і Могіканами до кріпости.

Глава девятнайцята.

Коли мала громадка дїйшла до розваленої кріпости, відозвали ся в нїй на вид голих мурів дуже прикрі і сумні чувства та згадки.

французского звістної в цілім сьвіті фірми Мартель. Ту фабрику заложив і вів від довшого часу в пивници Мошко Урбах, родом з Хшанова. Фабрикация відбувала ся в дуже простий спосіб, а одиноким приладами до неї були три бочки. Одну з них накривав Урбах густим мішком, на той мішок клав трохи цукру і лив спірітус, вино, конякову есенцию і т. ин. В той спосіб змішана теча, запускована, сплывала на дно бочки, звідки хитрий Мошко спускав єї чопом до фляшок. Часто фабрикация „правдивого французского коняку" відбувала ся рівночасно в трех бочках, коли попит ставав більший. Одначе Урбах не лиш фабрикував коняк, він сам і продавав его та й цілком не дорого, бо по 1 зр. 50 кр. за фляшку. Купували у него головно третьорядні шинки, де той коняк продавав ся за дорогі гроші. Дальшому его виробови перешкодили власти, забравши рівночасно і стикети найдені в пивници. Здаеть ся, що й у Львові можна би викрити подібні „фабрики".

— О страшнім злочинї доносять словацкі часописи. Одна служниця в Капошварі на Угорщині, сирота, дала свою спадщину 200 зр. до переховання свому хрестному вітцю. Сими днями віддала ся сирота за одного ремісника, а по вінчаню пішла разом з ним до хресного вітця, що мешкав в сусїднім сесї, по тих 200 зр. Вечером вибрали ся з грішми назад до міста. Ледве вийшли з села, напало їх два замаскованих людий, кинули ся на чоловіка і убили его, але дївчина встигла утечи. Дома застала лише хрестну матір, котрій оповіла що стало ся. Вскорі надійшов хрестний отець, удаючи що вертає з корчми. Відтак взяв жінку до сусїдної комори і там пошепки стали нараджувати ся. Дївчина мала якесь зле причуте і підслухуючи довідала ся, що єї постановили в ночи удушити. Зараз повідомила о всім жандармерию, котра увязнила обоє супругів. Слїдство викрило, що хрестний отець дївчини брав участь в убийстві єї мужа.

— Як стає ся богачем. Ляйтер, льондоньский міліонер, котрого майно сягає днесь до 100 міліонів франків, розпочав свою капіталїстичну кариеру від пятя центів і поручаючого письма до фірми: „Джон Б. Фарвель в Чікаго". Джон перечитав письмо і відповів Ляйтерови, що жалує але не може ему дати ніякої посади, бо всї місця заняті. Тою відповідию не відстрашив ся Ляйтер і сказав: „Мій пане — єсли ви не знаєте, то я вам скажу. Ось шиби маєте так брудні в ваших вікнах, що аж встид дивити ся на се і ви, здає ся менї, не маєте нікого, щоби міг вікна очистити. Заплатіть менї, то я вам се сейчас зроблю". Джон згодив ся на се і Ляйтер вичистив ему шиби в бюрі, а по скінченій роботі попросив Джона о заплату. Джон утішив ся тим і сказав: „Алеж мій пане; для вас завсїгди знайде ся місце в моїм бюрі". Завдяки своїй отвертости і тому, що не встидав ся працї — зістав по 6 лїтах сей робітник від чищеня шиб спільником фірми „Джон Фарвель в Чікаго" і має днесь гарненький маєточок.

— Несподїванка для курців. Заряд виробу тютюну приготовляє несподїванки, що вже з днем 1 марта мають появити ся в трафіках. Можна буде дістати найменьші цигара „Інфанти" по 6 зр. за сотку, а також нові вірджінїя зв. „Бразилї" по 4 зр. за сотку, вже з початком слїдуючого місяця. Крім того прийдуть в розпродаж на штуки нові папіроси „Мемфіс". Будуть они без дудок, з египетского тютюну і будуть коштувати по 2 кр. за штуку. Всї папіроси мають дістати лїпший папір, а тютюн більше вехідну приправу. Деякі зверхні прикраси, а особливо коробки і картон мають одержати принаднїйшу зверхну форму.

— Померла у Львові дня 16-го с. м. ґр. Мария з Яблоновских Фредрова, властителька Дубанович, в 78-ім році житя.

Штука, наука і лїтература.

— Редакция „Дзвінка", знаменито редаґованої ґазети для дїтий, оголосила таку відозву до всїх руских дїточок більших і менших: Пригляньте-сь, дїточки любі, близше Вашому житю та застановіть ся, чи Ви при Вашім образованю натрафляте на перепони. Родичі Ваші старають ся, щоби Ви мали теплу хату, одїж, здорову страву та поміч в науці. Ви маєте ще більше над конечні потреби. Ваші родичі дбають і про те, щоби слухняним дїточкам зробити неодну приємність, купити яку книжочку або забавку. Ба чи Ви при тім всїм застановили ся, що не всї дїти є такі щасливі? Чи ви коли подумали помочи в дечім Вашим бідним товаришам і товаришкам, осушити їх нераз гіркі слези? „Ми ще малі", скаже неодно з Вас, „нїчого не маємо, то і помочи не можемо. Як виростем, то й ми будемо про бідних памятати". Ми хотїли-б, щоби рускі дїточки вже з-малку були добрі та милосерні, щоби знали завчасу, кілько то біднят є між їх товаришами шкільними і привикли вже змалку помагати другим. — Длятого хочемо подати Вам добру раду, котру певно всї дїточки охітно приймуть та за нею підуть. Є у Львові два рускі товариства: „Шкільна поміч" і „Руслан". Одно помагає бідній молодежи руских шкіл народних, а друге тим, що ходять до руской ґімназиї. Оба ті товариства з вкладок членів та добровільних жертв купують одїж та книжки і роздають бідній молодежи. Цїль ся хороша, але що-ж! Молодежи тої богато, а гроша мало! Коби то кожда дитина відмовила собі раз в тиждни якого цукорка або тїсточка, на котре від родичів дістає гроші та відкладала що тиждня по 2 крайцарі, якаби то сума вийшла з того. В році маємо тижднїв 52, а $52 \times 2 = 104$, значить ся одна дитина зложила би в році 104 крайцарі! Дїточок руских є богато, та коби лиш 1000 дїтий пішло за нашим голосом, мали би ми в протязї року понад 1000 зл. Кілько то дїточкам прийшли-б Ви в поміч; кілько сліз осушили би Ви своїми малесенькими але спільними жертвами. Відзиваємось проте до наших малих дїточок, до їх молоденьких сердець, нехай послухають нашої ради та спішать з ощадженим грошем в поміч своїм братям і сестрам. Всї складки просить редакция „Дзвінка" присилати на адресу Вп. п. Ольги Барвіньскої у Львові, ул. Николая ч. 13 пов. II.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: Австро-угорско-швайцарский звязок зелїзничий. З днем 1 марта 1897 увійде в житє додатою III. до тарифи часть I. розділ А.

Торг збіжевий.

Львів дня 17 лютого: Пшениця 7·80 до 7·95 зр.; жито 5·70 до 5·85; ячмінь броварний 6·— до 6·50; ячмінь пашний 4·70 до 5·— овес 5·60 до 6·—; ріпак 11·50 до 11·75; горох 5·— до 8·—; вика 4·25 до 4·75; насїнє льняне —·— до —·—; сїмя конопельне —·— до —·—; біб —·— до —·—; бобик 4·25 до 4·75 гречка —·— до —·—; конюшина червона галицка 35·— до 45·—; шведска 35·— до 50·— біла 40·— до 55·—; тимотка —·— до —·— ганиж —·— до —·—; кукуруза стара —·— до —·—; нова 5·— до 5·25; хміль —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Атени 18 лютого. Мішаний віддїл маринарки держав европейских заняв міста Гераклїон, Ретимно і Сітія. На Кретї спокій. Грецке войско стоїть спокійно на кілька годин далеко від Канеї.

Атини 18 лютого. Більшість держав европейских згодила ся на блькаду грецкого побережа. Адмір. Каневано повідомив грецкого консуля о рішеню держав, що 4 порти грецкі будуть обсаджені, і що держави не стерпять грецкої акциї на мори. Грецкий князь Николай від'їхав на границю.

Константинополь 18 лютого. Поїздка султана на водах Босфору з нагоди сьвята Рамазану відбула ся зовсім спокійно. Розпоряджено мобілїзацию 80.000 войска. Фотіадес-бей має бути іменований ген.-ґубернатором Крети.

За редакцию відповідає: Адам Кржевецкий

Гевард постарав ся передовсїм о то, щоби старому зробити де в якім затишнім кутику о скілько можна вигідне приміщене на ніч.

Гевард і тамті другі розклали собі ватру на отвертім місци, попоїли на вечерю медведини з хлїбом, а відтак закурили люльки. По хвили схопив ся Гевард, не маючи спокою, і пустив ся по рівнинї. Прийшовши до купки дерев, звідки міг добре видїти сидячих при ватрі Моґіканів і їх білого товариша, здавало ся ему, що зачув якийсь тихий дивний шелест. Побіг чим скорше до своїх приятелїв і закликав полїщука, щоби пішов з ним на малий горбик, де він зачув той якийсь загадочний шелест.

Соколине Око не надумуючись схопив за рушницю і пішов за молодим мужчиною.

Вийшовши на горбик, послухав хвильку, але тепер було все тихо.

— Щоби то могло бути? — спитав Гевард тихо, як би ворог був вже десь недалеко.

— Не знаю. У війнї спить Індиянин рідко, може бути, що якогось Гурона взяла охота рабувати і він тут лишив ся, хоч Монкальм зі своїм войском та своїми союзниками вже давно пішов звідси.

— Пс! — Чуєте! — Знов щось рушило ся! А може то лиш вітер так зашелестїв листєм?

— Ну, тепер я вже щось чув. То таке, бачите, коли богато жиру, то вовк стає так само вухалий, як і тогди, коли нема ніякого — сказав полїщук байдужно. — Людий нема близько — страхів нема також, отже — стійте-ко, се не голос вовка.

Соколине Око кивнув на свого товариша, щоби пішов з ним на то місце, де від ватри не було сьвітла; коли так зробили, слухав він з напруженою увагою, чи той підозрінний шелест ще раз не повторить ся.

Видко, що надармо слухав і по довшій хвили мовчанки шепнув до Геварда.

— Треба Ункаса закликати. У него змисл індияньский і він може чути, чого би ми нїколи не дослухали ся.

Молодий Моґікан, що розмавляв з своїм батьком, схопив ся коли почув, як запугукала сова, глянув насамперед бистро в ту сторону, звідки понїс ся той голос, а відтак підійшов нишком і оглядно до Соколиного Ока і Геварда.

Ледви що Ункас довідав ся, о що розходить ся і чого від него хотять, як і зараз положив ся на землю, та в однїй хвили щез Гевардови з очий.

— А Ункас де подїв ся? — спитав він здивований.

— Пс! Говоріть тихо! Не можемо знати, чи де хто не нащурив уха, а Мінґи мають дуже добрий слух. Ункас поліз травою на рівнину Макви — коли суть які де недалеко, — знайдуть в нїм такого, що дасть собі з ними раду.

— Отже таки гадаєте, що тут може лишили ся деякі Монкальмові Індияни? То ходім і даймо зараз знати нашим товаришам.

— Не відзивайтесь анї словом, коли Вам житє миле! Видите, як онтам коло ватри сидить саґамор з таким поважним спокоєм, як пристало на індияньского начальника? Як би по его лици видко було яке здивоване або якесь недовіре, то ми би зовсїм пропали, коли би ті вовкулаки....

Слова его перебив вистріл з рушницї — куля вдарила саме в огонь так, що аж головнї та искри порозскакували ся. Генард і Соколине Око злагодили ся до бою, але на сім однім замаху па житє Моґікана, видко, і скінчив ся напад.

(Дальше буде).

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.